

บทที่ 4

วิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

ในบทนี้จะทำการวิเคราะห์กฎหมายและวิธีปฏิบัติในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียน โดยจะทำการพิจารณาเชิงเปรียบเทียบกฎหมายและวิธีปฏิบัติในการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของแต่ละประเทศสมาชิก เพื่อให้ทราบถึงข้อดี และข้อด้อยของกฎหมายและวิธีปฏิบัติดังกล่าว ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์จะทำให้ทราบถึงปัญหา และแนวทางในการแก้ไขเพื่อให้เกิดการพัฒนา และสร้างความเป็นเอกภาพในระบบเครื่องหมายการค้าในภูมิภาคอาเซียน ตลอดจนเพื่อให้ทราบขอบเขตความเหมาะสมในการพิจารณาแก้ไข ปรับปรุงกฎหมายและวิธีปฏิบัติในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในประเทศไทยต่อไป

4.1 เครื่องหมายการค้าที่อาจจดทะเบียนได้

เครื่องหมายการค้าที่อาจจดทะเบียนได้จำเป็นต้องมีลักษณะบ่งเฉพาะไม่ว่าลักษณะบ่งเฉพาะนั้นจะมีขึ้นโดยสภาพของเครื่องหมายการค้าในตัวเอง หรือการได้มาซึ่งลักษณะบ่งเฉพาะโดยการใช้ก็ตาม ซึ่งหลักการในเรื่องนี้เป็นหลักการพื้นฐานในการให้พิจารณาให้ความคุ้มครองแก่สิทธิในเครื่องหมายการค้าทั่วไป ซึ่งตามอนุสัญญากรุงปารีสมาตรา 6 เบญจ ปี 2 และในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) มาตรา 15.1 และ 15.4 ได้กำหนดลักษณะของเครื่องหมายอันถือว่ามีลักษณะบ่งเฉพาะไว้ในประการต่างๆ เช่น ชื่อบุคคล สีสัน รูปทรง องค์ประกอบของสี ซึ่งรวมถึงกลิ่นด้วย เป็นต้น และความตกลงดังกล่าวยังได้บัญญัติห้ามมิให้รัฐภาคีรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ขาดซึ่งลักษณะบ่งเฉพาะไว้อย่างชัดเจน ทั้งนี้ เพื่อมิให้เกิดความสับสนหลงผิดต่อผู้บริโภค

อย่างไรก็ตาม แม้เครื่องหมายการค้าใดจะมีลักษณะบ่งเฉพาะแล้วก็ตาม หากเครื่องหมายการค้าดังกล่าวมีลักษณะที่รัฐพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่ควรรับจดทะเบียนให้ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผลประการสำคัญต่างๆ เช่น เครื่องหมายที่อาจก่อให้เกิดความสับสนหลงผิดในแหล่งกำเนิดของสินค้าหรือบริการ หรือเครื่องหมายที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย และศีลธรรมอันดีของประชาชน เป็นต้น ตามมาตรา 15.2 ของ ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) จึงได้บัญญัติเปิดโอกาสให้เป็นดุลพินิจของรัฐภาคีที่จะกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ได้

จากบทบัญญัติที่เปิดช่องไว้เช่นนี้ ประกอบกับความแตกต่างในระดับความผูกพันที่ประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนแต่ละประเทศต้องผูกพันตามพันธกรณีความตกลงระหว่างประเทศ จึงส่งผลให้เกิดความแตกต่างในบทบัญญัติของกฎหมายภายในของแต่ละประเทศในส่วนที่เป็นการกำหนดประเภท หรือลักษณะของเครื่องหมายการค้าที่อาจจดทะเบียนได้ หรือเครื่องหมายการค้าต้องห้ามรับจดทะเบียน ดังปรากฏในบทบัญญัตินิยาม และลักษณะของเครื่องหมายการค้าที่อาจจดทะเบียนได้ที่ได้ศึกษาไว้ในบทที่ 3 แล้ว เช่นในประเทศที่มีพระมหากษัตริย์อย่างประเทศไทย ก็จะมีบัญญัติห้ามนำราชทินนาม หรือคำที่เหมือนคล้ายมาจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้า ในขณะที่ประเทศอื่นมิได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ เป็นต้น หรือในกรณีของประเทศสิงคโปร์ และมาเลเซีย ที่นำหลักเกณฑ์ทางกฎหมายและวิธีปฏิบัติ หรือแม้แต่คำพิพากษาของศาลสูงประเทศอังกฤษอันเป็นประเทศแม่มาบัญญัติใช้บังคับ เช่น บทบัญญัติในส่วนของลักษณะเครื่องหมายการค้าที่อาจจดทะเบียนได้ เช่น รูปทรง หรือองค์ประกอบสี เป็นต้น ซึ่งประเทศทั้งสองต่างยึดถือหลักกฎหมายจารีตประเพณี และรูปแบบทางการค้าตามอย่างประเทศแม่มาใช้ จึงมีส่วนที่ทำให้ขอบเขตการพิจารณารับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของแต่ละประเทศยังแตกต่างกันไปตามปัจจัยแทรกสอดอื่น

แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากวัฒนธรรม และปัจจัยทางเศรษฐกิจการค้าของประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนหลายประการ เช่น ศาสนา รูปแบบการเมือง การปกครอง ตลอดจนปัจจัยพื้นฐานในการประกอบอุตสาหกรรม เป็นต้น ยังมีความสอดคล้อง ใกล้เคียงกัน จึงเห็นได้ว่า การปรับปรุง และการกำหนดมาตรฐาน หรือกรอบในการกำหนดลักษณะของเครื่องหมายการค้าที่อาจจดทะเบียนได้ให้มีลักษณะสอดคล้องเป็นอย่างเดียวกัน จึงมีโอกาสเป็นไปได้สูง ซึ่งผลของการแก้ไขปรับปรุงนั้น ย่อมส่งผลให้เกิดความเป็นเอกภาพในการพิจารณาจดทะเบียน และให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าได้อย่างเสมอภาค เท่าเทียมกัน

4.2 การขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

การให้ความคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้า นั้น ในทางสากล ประเทศต่างๆ ต่างยอมรับเอาระบบการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นกลไกสำคัญในการพิจารณาให้ความคุ้มครองสิทธิ ดังปรากฏให้เห็นชัดเจนในความตกลงระหว่างประเทศหลายฉบับ แต่อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาถึงหลักเกณฑ์ทางกฎหมายและวิธีปฏิบัติในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในแต่ละประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนในบทก่อน ย่อมเห็นได้ว่าหลักเกณฑ์ดังกล่าวมีข้อแตกต่างหลายประการซึ่งจะขอทำการวิเคราะห์แยกไว้โดยลำดับดังนี้

4.2.1 การเตรียมคำขอจดทะเบียน

ในการจัดเตรียมคำขอจดทะเบียนนั้น ถือเป็นสิ่งแรกที่ผู้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าจำเป็นต้องให้ความสำคัญเป็นอันดับต้น จากการศึกษาในบทก่อนจะพบว่าในแต่ละประเทศแม้จะมีขั้นตอนส่วนใหญ่ในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่คล้ายคลึงกัน แต่ก็มีรายการเอกสาร และวิธีการจัดเตรียมที่แตกต่างกันเป็นอย่างมาก เช่น จำนวน และขนาดคำขอ และสำเนาคำขอ พร้อมตัวอย่างเครื่องหมายการค้า ข้อบังคับในการให้จัดส่งหนังสือรับรอง (Declaration) ต่างๆ เช่นในประเทศเวียดนาม เป็นต้น รวมทั้งลักษณะการรับรองเอกสาร ซึ่งบางประเทศจำเป็นต้องให้พนักงานโนตารีพับลีคลงนามและประทับตรารับรองความถูกต้อง หรือการบังคับให้จัดทำคำแปลเอกสารเป็นภาษาของประเทศที่ประสงค์จะขอจดทะเบียน เป็นต้น ซึ่งหากพิจารณาหลักเกณฑ์ในข้อนี้แล้วจะพบว่าประเทศสิงคโปร์มีความยุ่งยากในการจัดเตรียมคำขอน้อยที่สุด ส่วนประเทศที่พบข้อยุ่งยากในการจัดเตรียมคำขอมากนั้นได้แก่ประเทศเวียดนามที่จะต้องจัดทำคำขอเป็นภาษาเวียดนาม และจะต้องมอบหมายให้หอการค้าเวียดนามเป็นผู้จัดเตรียมเอกสารต่างๆ

มีข้อสังเกตสำหรับการจัดเตรียมคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในประเทศอินโดนีเซียที่ผู้ประสงค์จะจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพึงต้องระวังประการหนึ่งก็คือ หากรายการในคำขอจดทะเบียนมีการเปลี่ยนแปลงไป หรือระบุไว้ไม่ถูกต้อง ผู้ขอจะต้องยื่นเป็นคำขอจดทะเบียนเข้าไปใหม่ โดยในคำขอจดทะเบียนที่ยื่นเข้าไปใหม่จะต้องระบุรายการที่ถูกต้องที่สุด มิฉะนั้น ผู้ขอจะต้องยื่นเป็นคำขอใหม่อยู่เสมอไป ซึ่งจะทำให้ขั้นตอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้านั้นขยายออกไปโดยไม่จำเป็น

4.2.2 การจัดจำพวกสินค้าและบริการ

เนื่องจากประเทศส่วนใหญ่ทั่วโลกรวมทั้งประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนต่างยึดถือรายการจำแนกสินค้าและบริการสากลเช่นเดียวกัน ดังนั้น โดยหลักการจึงถือว่าการจัดจำพวกสินค้าและบริการที่ผู้จดทะเบียนจะต้องใช้ระบุในคำขอมีลักษณะเป็นอย่างเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่เกิดขึ้นเสมอมาก็คือ ประเทศไทย ประเทศมาเลเซีย และอินโดนีเซีย กำหนดให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าจะต้องระบุรายการสินค้าหรือบริการเป็นรายรายการ (item by item) และในคำขอหนึ่งจะระบุรายการสินค้าหรือบริการได้เพียงจำพวกสินค้าหรือบริการเดียวกันเท่านั้น ในขณะที่ประเทศสิงคโปร์ในปัจจุบันได้แก้ไขหลักเกณฑ์ดังกล่าวใหม่ โดยให้ผู้ขอสามารถระบุ

รายการสินค้าทุกจำพวกได้ในลักษณะ (multi-class application) เช่นเดียวกับประเทศเวียดนาม และในขณะที่การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในประเทศเวียดนาม ผู้ขอยังสามารถระบุ รายการสินค้าหรือบริการได้ทั้งจำพวกสินค้าหรือบริการ จึงส่งผลให้เกิดความแตกต่างกันในการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของผู้จดทะเบียนในแต่ละประเทศเป็นอย่างมาก

ปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ เนื่องด้วยปัจจุบันผู้ประกอบการซึ่งเป็นเจ้าของ เครื่องหมายการค้าที่ใช้กับสินค้าหรือบริการหนึ่งๆ ได้ทำการพัฒนารูปแบบสินค้าและการให้บริการ ขยายออกไป มีสินค้าและบริการรูปแบบใหม่เกิดขึ้นในประเทศหนึ่ง ซึ่งหลายครั้งในประเทศที่มีได้ กำหนดให้ผู้จดทะเบียนระบุนรายการสินค้าหรือบริการเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อมีการจัดแปลเป็น ภาษาของประเทศที่ประสงค์จะจดทะเบียนแล้ว ทำให้ความหมายผิดไปจนถึงขนาดให้รายการ สินค้าและบริการผิดไปจากเจตนาที่จะขอรับความคุ้มครอง อย่างไรก็ตามปัญหาที่เกิดขึ้นใน ประการดังกล่าวสามารถแก้ไขได้โดยการกำหนดให้ในการระบุนรายการสินค้าหรือบริการในคำขอ จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า นั้น ผู้ขอสามารถระบุเป็นภาษาอังกฤษ หรือภาษาอื่นที่เหมาะสม หรืออาจกำหนดให้สามารถระบุนรายการสินค้าหรือบริการได้ทั้งจำพวก ซึ่งในประการหลังย่อมอาจ ส่งผลต่อค่าธรรมเนียมคำขอจดทะเบียนของประเทศที่กำหนดให้ผู้ขอต้องระบุนรายการสินค้าหรือ บริการเป็นรายรายการ และเป็นภาระต่อศาลในการพิสูจน์สิทธิกรณีที่มีข้อพิพาทเรื่องการละเมิด หรือความเหมือนคล้ายของเครื่องหมายการค้าที่ใช้กับสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องกัน หรือใน จำพวกเดียวกันได้

4.2.3 เครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันโดยแพร่หลาย

มาตรา 6 ทวิ ของอนุสัญญากรุงปารีสกำหนดให้รัฐภาคีต้องให้ความคุ้มครองแก่ เครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันโดยแพร่หลาย โดยการห้ามรับจดทะเบียนเครื่องหมาย การค้าที่มีลักษณะเหมือน หรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันโดยแพร่หลาย นั้น ซึ่งหากพิจารณาหลักเกณฑ์ตามกฎหมายภายในของประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนแล้วพบว่า ส่วนใหญ่ได้มีการบัญญัติไว้เป็นกฎหมายคุ้มครองกันเป็นการทั่วไปแล้ว คงมีเพียงประเทศ มาเลเซียที่เพียงกำหนดมาตรการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าดังกล่าวโดยเปิดโอกาสให้เจ้าของ เครื่องหมายการค้าดังกล่าวนำเครื่องหมายการค้ามาจดทะเบียนในลักษณะปกป้องสิทธิ หรือ Defensive mark ซึ่งผู้ที่ได้รับการจดทะเบียนเครื่องหมายในลักษณะดังกล่าวย่อมได้รับความคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนได้ทันทีที่ได้รับการจดทะเบียน การจดทะเบียนเครื่องหมาย การค้าในลักษณะนี้จึงเป็นการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันโดยแพร่หลาย

อาจเกิดผลได้ไม่ทันต่อความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการละเมิดนำเครื่องหมายความการค้าดังกล่าวไปจดทะเบียนโดยบุคคลอื่นซึ่งมิได้รับความยินยอมจากเจ้าของเครื่องหมายความการค้า

4.2.4 การขอสิทธิในวันจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในต่างประเทศ

หลักการให้สิทธิในวันจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในต่างประเทศมีบัญญัติไว้ในอนุสัญญากรุงปารีส ความตกลง ณ กรุงแมดริด ฉบับแก้ไข ณ กรุงสต็อกโฮล์ม มาตรา 4 ทวิ และความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) มาตรา 16.1 ซึ่งประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนต่างกำหนดให้สิทธิดังกล่าวต่อเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่อยู่ในรัฐภาคีความตกลงที่ตนผูกพัน จึงไม่มีปัญหาในเรื่องนี้มากดังที่ปรากฏในอดีตซึ่งประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนส่วนใหญ่รวมทั้งประเทศไทยต่างถือหลักถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกัน กล่าวคือผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าจะขอสิทธิในประการนี้ได้จะต้องมีหนังสือจากประเทศที่ตนมีสัญชาติอยู่แสดงและยืนยันว่าประเทศนั้นให้สิทธิเช่นเดียวกับประเทศที่ประสงค์จะขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้านั้นด้วย การแก้ไขปัญหาดังกล่าวสำหรับประเทศไทยขณะนี้ประเทศไทยได้จัดทำร่างแก้ไขพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 ในส่วนนี้ไว้ โดยขยายความเพื่อให้สิทธิแก่ผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่มีสัญชาติของประเทศที่ประเทศไทยเป็นภาคีความตกลงระหว่างประเทศไว้หลายฉบับ

นอกจากนี้ ประเทศสิงคโปร์ได้ขยายขอบเขตการพิจารณาให้สิทธิในเรื่องนี้แก่ผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ได้นำสินค้า หรือบริการภายใต้เครื่องหมายการค้า หรือเครื่องหมายบริการที่ประสงค์จะขอจดทะเบียนในประเทศนั้นมาแสดงในงานแสดงสินค้า หรือบริการที่รัฐบาลสิงคโปร์จัดขึ้นด้วย ซึ่งหลักเกณฑ์พิจารณาดังกล่าวปรากฏเช่นเดียวกันในร่างแก้ไขพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าของประเทศไทย

4.2.5 การรับจดทะเบียนและการออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

การพิจารณารับจดทะเบียนและออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนส่วนใหญ่มีความสอดคล้องใกล้เคียงกัน ยกเว้นประเทศเวียดนามที่มีได้กำหนดให้มีขั้นตอนการประกาศโฆษณาคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกทำการคัดค้าน ทั้งนี้เนื่องจากภายใต้กฎหมายเครื่องหมายการค้าของประเทศเวียดนามกำหนดให้การคัดค้านนั้นจะกระทำได้เฉพาะภายหลังจากที่เครื่องหมายการค้า

ค้าได้รับการจดทะเบียนไว้แล้วเท่านั้น และจะกระทำได้อีกโดยนายทะเบียนเท่านั้น การเพิกถอนหรือตัดค้านจึงเป็นเรื่องทางแพ่งที่คู่กรณีต้องดำเนินเป็นคดีในชั้นศาลเท่านั้น

ปัญหาที่เกิดขึ้นในประเด็นข้อนี้คงมีเพียงเรื่องมาตรฐานในการพิจารณา การทำคำสั่ง คำวินิจฉัยของนายทะเบียนเครื่องหมายการค้า คณะกรรมการเครื่องหมายการค้า และศาล ทั้งนี้เนื่องจากเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติต่างมีความรู้และประสบการณ์ที่แตกต่างกัน

4.2.6 การอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า

การอนุญาตให้บุคคลอื่นได้ใช้เครื่องหมายการค้าย่อมเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวตามหลักกฎหมายเครื่องหมายการค้า ดังที่มีบัญญัติไว้ในมาตรา 21 ของความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPS) อย่างไรก็ตาม เพื่อมิให้การใช้สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าโดยการอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าส่งผลให้เกิดความสับสนหลงผิดต่อสาธารณชน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการสร้างข้อกำหนดเงื่อนไขในประการต่างๆ ไว้ ซึ่งถือเป็นดุลพินิจตามความเหมาะสมของแต่ละประเทศ ซึ่งสำหรับประเทศสมาชิกส่วนใหญ่ในกลุ่มอาเซียนนั้น จากการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่มีหลักเกณฑ์สอดคล้องไปในทำนองเดียวกัน จะมีเพียงประเทศเวียดนามที่กำหนดหลักเกณฑ์การเข้าแทรกแซงโดยกำหนดให้หน่วยงานของรัฐเป็นผู้มีอำนาจทำการตรวจสอบสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าในกรณีที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเป็นบุคคลสัญชาติเวียดนาม ซึ่งถือเป็นมาตรการที่มุ่งตรวจสอบและรักษาผลประโยชน์ของประเทศเป็นสำคัญ

4.2.7 การโอนเครื่องหมายการค้า

มีลักษณะและปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นประการเดียวกับประเด็นในเรื่องการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าดังที่กล่าวไว้แล้วในข้อ 4.2.6

4.2.8 การถูกเพิกถอนทะเบียนเครื่องหมายการค้า

การเพิกถอนทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นกลไกที่ใช้ในการตรวจสอบระบบการจดทะเบียนเพื่อให้ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริง ทั้งนี้ภายใต้หลักสุจริต โดยในมาตรา 6 สัตตะ ของอนุสัญญากรุงปารีส และมาตรา 15.5 ของความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPS) กำหนดให้รัฐภาคีต้องจัดให้บุคคลผู้มีส่วน

ได้เสียสามารถทำการคัดค้านการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าได้ และจะต้องจัดให้มีการประกาศโฆษณาเครื่องหมายการค้าไม่ว่าจะเป็นการจัดให้มีการประกาศโฆษณาก่อน หรือหลังเครื่องหมายการค้าได้รับการจดทะเบียนแล้วก็ตาม ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกดังกล่าวสามารถคัดค้านได้อย่างไรก็ตาม เงื่อนไขและหลักเกณฑ์หลักของการเพิกถอนเครื่องหมายการค้าจึงมีด้วยกันสองประการใหญ่คือ การเพิกถอนเนื่องจากเครื่องหมายการค้าดังกล่าวไม่มีลักษณะอันพึงรับจดทะเบียนได้ ซึ่งย่อมจะส่งผลกระทบต่อประโยชน์สาธารณะไม่ว่าประการต่างๆ หลักเกณฑ์ในประการนี้มีบางหลายส่วนที่ถือเป็นดุลพินิจตามความเหมาะสมของแต่ละประเทศที่จะกำหนด เช่น การเพิกถอนเครื่องหมายการค้าที่มีลักษณะต้องห้ามเนื่องจากขัดต่อประเพณีของประชาชนในประเทศนั้น สำหรับเหตุผลอีกประการหนึ่งคือเพื่อคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริง ซึ่งเป็นข้อเด็ดขาดที่รัฐจักต้องจัดให้มีการคุ้มครองในประการนี้เสมอ สำหรับประเทศสมาชิกส่วนใหญ่ในกลุ่มอาเซียนนั้น จากการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่มีหลักเกณฑ์สอดคล้องไปในทำนองเดียวกัน จะมีเพียงประเทศเวียดนามที่ไม่มีการกำหนดขั้นตอนและหลักเกณฑ์ที่เปิดโอกาสให้บุคคลภายนอกสามารถทำการเพิกถอนเครื่องหมายการค้าได้ หากแต่ถือเป็นดุลพินิจของรัฐโดยแท้ การเพิกถอนโดยเอกชนจึงเป็นเพียงการดำเนินการในทางแพ่งต่อศาลระหว่างคู่กรณีเท่านั้น

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น เป็นการวิเคราะห์ถึงปัญหาในประเด็นต่างที่ล้วนมีผลต่อความเป็นเอกภาพในการพัฒนากฎหมายและวิธีปฏิบัติในการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียน อย่างไรก็ตามปัญหาเหล่านี้ยังสามารถจัดให้ลดน้อยลงได้ ซึ่งในบทสุดท้ายจะได้นำเสนอเป็นบทสรุปและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาลักษณะข้างต้นต่อไป